

734.10.2023

שמחה גדולה מהולה בתוגה

קמנו לבוקר מלא תקווה. החזרת החטופים, סיום המלחמה ואולי פתיחת דף חדש. האוויר חוזר לריאות. חוזרים לנשום. הקלה גדולה. אנחנו כמעט שם. אוטו זה קורה. החטופים והחללים חוזרים הביתה. מנת הסבל שלהם ומשפחותיהם תגיע לקיצה. שמחה גדולה. אבל מלווה גם בתוגה עמוקה: על אלו שלא זכו. על אלו שלא יזכו. לנצח נישא את האובדן, את הסבל את העלבון, את הכישלון.

גשם. טוב לנשמה (פחות לכותנה)

גשמים פזורים ירדו באזור. בין 0 ל 8 מ"מ. ריח של גשם ראשון הוא ריח של תקווה, התחדשות. שוטף את אבק הקיץ מהדרכים ומהנשמה כאחד. אבל לא פחות חשוב שיירד בעיתו. עבור שדות הכותנה, זו לא העת. צוות ההדרכה פרסם קריאה למגדלים לדווח לקרן לנזקי טבע על החלקות עליהן ירד גשם, ולפתוח קריאת נזק.

פגיעת איכות הכותן תיבדק במכון המיון לאחר הקטיף. נפילת כותנה לרצפה, כתוצאה מהגשם, תיבדק על ידי שמאי קנ"ט. בתקווה להמשך קטיף מוצלח ואיכותי.

זה שמסיים ואלו שמתחילים

מכון פיצוח השקדים מסיים את מלאכתו. העונה קצרה מהרגיל. ביחס הפוך לעליה בהספק הפיצוח ובאיכות הפיצוח, נרשמת ירידה דרמטית בכמות השקדים. כ 1600 טון שקדים גולמיים בלבד נקלטו במפעל. חצי מהכמות שנקלטה אשתקד ורבע מהיקפי השיא שידענו בעבר. הסיבה המרכזית לכך היא עקירת מטעים, בהיקף של אלפי דונמים. לכך מתוסף הקושי להגיע ליבולים גבוהים. אבל יש גם תקווה. קברניטי הענף צופים לו עדנה, בתנועת מלקחיים: זנים חדשים בעלי יבולים גבוהים ופרוטוקול נטיעה והשקיה אחר. וגם ניתוח השוק הישראלי והמחירים, הנותנים פתח לתקווה. המנפטה ערוכה ומוכנה. מיד בתום החג השני, תחל בקליטת יבולי הכותנה המצטברים בשולי השדות ובריכוזי הגליליות, המחכות לתורן. עונת הניפוט תהיה קצרה מהרגיל. היקפי הכותנה המצומצמים, ביבולים נורמטיביים, יניבו כ 5000 טון כותנה גולמית בלבד. בית הבד? – נקי ומצוחצח ומוכן לקליטת יבולי הזית. גם כאן לא צפויה בשורה גדולה. בגלל הסירויות בזית, הצפי הוא לייצור של כ 250 טון שמן בלבד. חצי כמות מאשתקד. זאת אינה סקירה מעודדת. יחד עם זאת, כמו באדמה טובה, מתחת לשטח מתחילים לנבט זרעים של תקווה. כולנו מקווים שהגלגל יתהפך בשנה הבאה ויש לכך סימנים מעידים.

צילום: סתיו רום

מכון הפיצוח

בית הבד

המנפטה

דיווח שבועי | מגדלי הדרום

תוכנית לאומית לביטחון המזון – מתוך פרסום התאחדות חקלאי ישראל
פרסום התוכנית הלאומית לביטחון מזון 2025 – 2050. וועדת ההיגוי של "התוכנית הלאומית לביטחון מזון 2025–2050", מזמינה את הציבור להשפיע על התוכנית שמטרתה להבטיח אספקת מזון בריא, בטוח, מגוון ובר-השגה לכלל האוכלוסייה בישראל – בטווח הקצר, הבינוני והארוך. התוכנית עוסקת בקידום חקלאות ותעשיית מזון מקומית, מערכות מזון מקיימות ומותאמות לשינויי אקלים, ומגובה בעבודה רב-משרדית ורב-מגזרית בהובלת משרד החקלאות וביטחון המזון. התוכנית מתמודדת עם אתגרים כמו מגפות, מלחמות, שינויי אקלים, גידול אוכלוסייה, שחיקת משאבים ובזבז מזון, וקובעת עשרה יעדים לאומיים, בהם: אספקת מזון רציפה, תזונה בריאה, ייצור חקלאי מקומי יציב, תעשיית מזון חדשנית, צמצום בזבז, ייבוא מושכל וקידום חדשנות. הציבור, בעלי עניין ואנשי מקצוע מוזמנים לעיין בטיטת התוכנית ולהעביר הערות ותובנות לשיפור התכנון והיישום. ניתן להגיש התייחסויות ביחס למסמך, עד ליום ראשון, 2 בנובמבר 2025. את ההתייחסויות יש לשלוח לכתובת הדואר האלקטרוני il.gov.moag@security.Food:
המסמך המלא: https://www.gov.il/he/pages/national_food_security_program

רוקמי החלומות

זו התקופה בה אנו לוקחים דף לבן וחלק, מחדדים היטב את העיפרון ושמים בצד גם מחק. מתכננים את היקף המזרעים לעונה הבאה. נעזרים במטען הידע והניסיון שצברנו עם השנים. נשענים על הערכות ותחזיות שונות. מתחשבים במחזור זרעים ומחשבים מה כדאי, מה פחות ומה אפשר. מעבירים חוט עדין ורוקמים חלומות לעונה הבאה. חלומות שיתגשמו!

ישראל. 06:29. 7 באוקטובר

7 באוקטובר 2025. אני בתפקיד יורד דרומה על כביש 232. המוני אנשים מתקבצים סביב אנדרטאות זיכרון, מגוניות ואתרי הנצחה. פזורים לצדי הכביש כפטריות אחרי גשם המוות. בגיא ההריגה, מסיבת הנובה, "בְּאֵי יָאֵר" שלנו, אלפי רוכבי אופניים במסע לזכר. זוכרים. מתחבקים. בוכים. שרים. אלפים. עשרות אלפים.
מכאן ואילך מסע החיים ייעצר בכל שנה ב 7 באוקטובר. יום קשה. כואב. מורכב. יום עטוף בעצב וגעגוע ללא גבול. על חיים שנגדעו. על הכישלון הנורא. על ההפקרה. על חוסר האונים. עבור משפחות השכול, היום הזה והבאים בעקבותיו הם יום אחד ארוך, שלא יגמר לעולם.
כך גם עבור המתמודדים עם תהומות נפשם המיוסרת. עם נפשם הקרועה. נפש שנצרכה בברזל מלובן לנוכח מראות של אכזריות טהורה ורוע אין סופי.
הפצע לא יגליד. לא במהרה. תהליך ריפוי יתחיל רק לאחר שובם של 48 החטופים. החיים והחללים. "יש לנו חור ענק בלב", אומרת בדמעות אביאלה שאיבדה את שני ילדיה, נועה וגדי, במסיבת הנובה, "אבל אנחנו לא מתפרקים. אנחנו נצמח". כך יהיה!

והגשמת כל הבשורות הטובות

שבת שלום

